

Blom: Det høitærede Medlem (Hasle) sammenlignede Jurisdiktionschefen med en Underretsdommer, og hans Straffemyndighed skulde altsaa stilles sammen med en Underretsdommers. (Hasle: Det sagde jeg ikke!) Jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at Jurisdiktionschefer burde være stillede i et lignende Forhold til Straffemyndigheden som Underretsdommere. Men saavidt jeg veed, kan en Underretsdommer meget godt idømme en Bånd og Brød-Straf indtil 2 Gange 5 Dage, og denne Bånd og Brød-Straf vil blive eksekveret, forsaavidt den Anklage ikke appellerer Dommen. Tilfældet vil være aldeles analogt i Militæretaten, naar vi lade Loven blive, som den foreligger i Lovforslaget. Jurisdiktionschefen, som kan sammenlignes med Underretsdommere, kan idømme Bånd og Brød-Straf indtil 2 Gange 5 Dage, og denne Straf vil blive eksekveret, forudsat at den Anklage ikke appellerer Straffen til Krigsretten, saa jeg ser ikke, at man træder Soldaternes Rettigheder for nær ved den Affattelse, Lovforslaget har faaet. Jeg ser ikke, at man gjør deres retslige Stilling paa nogen- somhelst Maade ringere, end den er efter den borgerlige Straffelov.

Clausager: Jeg skal kun et Dieblit udbede mig det høie Things Laalmodighed, idet jeg allerede ved nærværende Lovforslags første Behandling udtalte min Betragtning af dette. Hvis jeg idag havde en Formodning for, at man ved at stemme for Udvalgets Mindretals Forslag vilde opnaa at komme bort fra den saa ofte omtalte og mindre velsete Bøstefraf, skulde jeg gjerne give Mindretallets Forslag min Stemme; men da jeg dels efter de her idag faabne Udtalelser og dels ogsaa efter den Opfattelse, jeg har kunnet komme til tidligere, har en Formodning om, at det idetmindste paa nærværende Tidspunkt vil være vanskeligt, og da jeg selv med Bibeholdelse af den fra en vis Side mindre velsete Bestemmelse, dog anser Lovforslaget for at være saa stort et Fremskridt fra den hidtil bestaaende militære Straffelov, kan jeg ikke indet end stemme mod Udvalgets Mindretals Forslag, idet jeg, selv om min Stemme kunde gjøre Udslaget til at faae disse Undringer vedtagne, efter som jeg betragter hele Forholdet, dog ikke kunde være med til det, og naar jeg ikke kan give min Stemme dertil, forsaavidt en saadan enkelt Stemme vilde blive den afgørende, vil jeg selvfølgelig heller ikke stemme for Forslagene, selv med Formodning om, at deres Skæbne desuagtet vil blive den samme. Jeg finder ingen Anledning til at forbyde mig i videre gaaende Betragtninger; men jeg skal kun tillade mig en Bemærkning ligeoverfor den ærede Ordsvrer, der mente, at det maasse vilde være ligesaa helbigt, om Bestemmelsen om Tillagsstraffen, forsaavidt Krigsretten stadfæfter en arbitrar Straffedom, var bleven bibeholdt, idet han saa antog, at Appel sjældnere

vilde finde Sted, hvad der er tænkligt nok. Jeg vil blot udtale, at det forekommer mig at være helbigt, at enhver Soldat, naar han iøvrigt mener, at der var Grund for ham til at appellere en arbitrar Kjendelse til Krigsretten, saa ogsaa har Ret til at faae denne Kjendelse undersøgt, uden at have Udsigt til at ifalde en haardere Straf, hvis Krigsretten kommer til det samme Resultat som Jurisdiktionschefen. Det forekommer mig, at det vilde være en Slags Sikkerhed, en Slags Detryggelse for, at Jurisdiktionschefen ikke gaar strengere tilværks ved Kjendelse af arbitrar Straffedomme, end han paa nogen Maade er berettiget til. Der er ogsaa fra anden Side, maasse ikke her i Saalen, men andetsteds fra, udtalt Formodning om, at denne Appelret fra Soldatens Side kun meget sjelden vil blive anvendt, idet det antoges, at neppe nogen Soldat, medmindre han hørte til de mest modige, vilde vove sig til at benytte denne Ret til at appellere en arbitrar Straf til Krigsretten. Man har nemlig ment, at der fra de Overordnedes Side saa vilde lægges an paa at fortrædige ham, for at vænne ham af med slig Tilbøjelighed i rette Tid. Jeg tror, at man tager fejl her; jeg tror, at Folk, der have denne Anskuelse, forvekle dette Tilfælde med det, der angaar Paatale eller rettere en Slags Anmeldelse af formentlig lidt Uret af Overordnede for disses høiere Foresatte. Jeg vil ganske vist indrømme, at det hidtil har været forbundet med ikke saa faa Ubehageligheder i visse Tilfælde at anmelde i ethvert Fald mindre, men maasse ogsaa større Overgreb fra de Overordnedes Side, idet der saa nok kunde være en Formodning for, at der har været nogen Tilbøjelighed hos de Overordnede til paa anden Maade at reise denne Anmeldelses-tilbøjelighed hos Soldaten. Er imidlertid Soldaten først bleven idømt en Straf, og har han en Lovbestemmelse for, at han kan appellere den, uden at Straffen derfor kan blive høiere, tror jeg ikke, at denne Frygt vil være saa meget tilfæde. Jeg kan ialtfald ikke antage, at Noget skulde kunne falde paa, det maatte da snarest være fra de laveste Foresattes Side, saa at ville fortrædige ham senere ved f. Ex. at anvende strengere Tjenesteart og Tjenestegrad lige overfor ham. Det tror jeg neppe vil blive saa meget Tilfældet, som det muligvis kan antages at være Tilfældet i den af mig nævnte Retning. Forsaavidt jeg ikke misforstod den høitærede Minister, nævnte han i sit første Foredrag, at det havde været en almindelig Antagelse, at den danske Officersstand altid var gaaet meget human tilværks mod Soldaterne, og det mente han ogsaa fremtidig vilde blive Tilfældet. Jeg vil give ham Ret i, at det almindeligvis ogsaa har været Tilfældet; men vi kunne jo ogsaa være enige om, at der er Undtagelser fra Reglen, at der kan være Tilfælde, hvor der vises mindre Humanitet fra de Overordnedes Side. Det er jo ganske vist i saa Hen-